

Sygn. akt VII K 532/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Urlińska

Protokolant Agnieszka Michałowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2016r.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej – Macieja Szepietowskiego

sprawy

P. P. , syna M. i J. z domu F., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że

I. W dniu 14 maja 2016 r. w O. na (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki O. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości tj. I badanie 23:16 wynik 1,16 mg/l. zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, II – gie badanie g. 23:33 wynik 1,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk,

I. Oskarżonego P. P. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 178a§1kk skazuje go na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na podstawie art. 69§1i2 kk art. 70§1kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 2 (dwóch),

III. Na podstawie art. 42§2kk orzeka środek karny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 4 (czterech),

IV. Na podstawie art. 43 a §2 kk orzeka środek karny świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych,

V. Na podstawie art. 63§4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od 14 maja 2016r.

VI. Na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i opłatę w kwocie 180 złotych.

Sygn. akt VII K 532/16

UZASADNIENIE

Treść uzasadnienia wyroku ograniczono do zakresu złożonego wniosku o pisemne jego uzasadnienie tj. do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu - stosownie do dyspozycji art. 423 § 1a kpk.

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2016 r. P. P. został uznany za winnego tego, że:

- w dniu 14 maja 2016r. w O. na ul. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym, marki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości tj. I badanie 23:16 wynik 1,16 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, II – gie badanie g. 23:33 wynik 1,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu – czym wyczerpał on znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

W zakresie wymiaru kary Sąd zważył, co następuje:

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na uwadze, zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 53 kk, zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego sprawcy, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ta ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu jest wysoki. Na ocenę tego stopnia zaś wpływa rodzaj naruszonego dobra, jakim jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym, rozmiary grożącej szkody, sposób i okoliczności dokonania przez oskarżonego przypisanego mu czynu. Wskazać należy, iż oskarżony naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu lądowym, jaką jest wymóg bezwzględnej trzeźwości, tylko z tego powodu, że chciał wrócić do domu tego samego dnia, którego spożywał alkohol w miejscu zamieszkania swojego kolegi, choć przecież bez wątpienia miał on możliwość przenocowania we wskazanym miejscu i wytrzeźwienia, ewentualnie skoro nie mogła go przywieźć małżonka, mógł on poprosić o przysługę inną osobę. Nie zaszła więc żadna nadzwyczajna okoliczność wymuszająca takie zachowanie. Oskarżony wykazał się ogromną wręcz lekkomyślnością, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, iż posiada on prawo jazdy od 1988r., a nadto jest osobą o znacznym już przecież doświadczeniu życiowym z uwagi chociażby na wiek oraz wykształcenie. Stwierdzić też trzeba, że zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego była znaczna i przekraczała podczas pierwszego badania czterokrotnie poziom określony w art. 115 § 16 k.k. Oskarżony zatem, prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości, sprowadzał znaczne i bezpośrednie zagrożenie w ruchu lądowym.

Jako okoliczność łagodzącą w stosunku do oskarżonego Sąd przyjął jego szczere przyznanie się do winy oraz fakt uprzedniej niekaralności.

Ważąc wszystkie powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż adekwatną reakcją karno – prawną za popełnione przez oskarżonego przestępstwo będzie kara 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, w tym zwłaszcza znaczny poziom nietrzeźwości oskarżonego nawet przy uwzględnieniu okoliczności łagodzących przemawia za wymierzeniem oskarżonemu kary najsurowszej rodzajowo, jednakże w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Przestępstwo popełnione przez oskarżonego podlega bowiem karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, kara 7 miesięcy pozbawienia wolności mieści się więc w dolnych granicach zagrożenia.

W ocenie Sądu wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłoby jednak rażąco surowe, oskarżony bowiem po raz pierwszy popełnił przestępstwo. Ponadto wziąć pod uwagę należało, że oskarżony przyznał się do zarzuczonego mu czynu oraz wyraził skruchę, postawa oskarżonego wskazuje zatem na pozytywną prognozę kryminologiczną względem niego. W ocenie Sądu niewątpliwie są to okoliczności łagodzące w stosunku do oskarżonego. W związku z tym można zasadnie przypuszczać, że cele postępowania karnego zostaną osiągnięte także przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oskarżonemu na okres próby 2 lat. Probacyjne działanie tak ukształtowanej kary wzmocni świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5000 zł. Podkreślić przy tym należy, że orzeczenie tego świadczenia w takiej przynajmniej wysokości jest obligatoryjne w przypadku przypisania przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Zawieszając warunkowo wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary Sąd dał wyraz zasadzie „ultima ratio” kary pozbawienia wolności określając prymat kar wolnościowych przed karą pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia. Należy również podkreślić, że dolegliwość kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania polega na istniejącym przez okres próby zagrożeniu wykonania kary, pełni ona zatem funkcję ostrzegawczą i hamującą przed postępowaniem sprzecznym z prawem stanowiąc motywację do powstrzymywania się od popełniania przestępstw. Zastosowany wobec P. P. okres próby będzie więc swoistym sprawdzianem jego zachowania i pozwoli na ostateczne stwierdzenie, czy pozytywna prognoza co do dalszego postępowania oskarżonego okazała się trafna.

Wobec umyślnego naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu pojazdów oraz kierowania samochodem, będąc w stanie nietrzeźwości, Sąd uznał za konieczne czasowe wyeliminowanie go jako kierowcy z ruchu drogowego, orzekając wobec niego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat (pkt. III). Czas ten jest w ocenie Sądu konieczny i zarazem adekwatny do stopnia zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jakie spowodował oskarżony, jak również do okoliczności samego czynu. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę stopień stanu nietrzeźwości oskarżonego zakaz ten winien bowiem trwać dłużej niż 3 lata, a więc minimalny okres przewidziany przez ustawodawcę za popełnienie czynu stypizowanego w art. 178a § 1 kk. Sąd miał na uwadze także fakt, iż oskarżony, dopuszczając się przypisanego mu czynu naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu lądowym - zasadę trzeźwości, dotyczącą w tym samym stopniu wszystkich kierujących pojazdami mechanicznymi. W ocenie Sądu okres 4 lat trwania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych stanowi wystarczającą dolegliwość i zapewni przestrzeganie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Długość trwania tego środka karnego została również dostosowana do stopnia w jakim oskarżony stanowi niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu drogowego.

Na podstawie art. 63 § 4 kk Sąd zobligowany był do zaliczenia na poczet orzeczonego w pkt III wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat okresu rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy.

W ocenie Sądu całość rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu i jest dla oskarżonego wystarczająco dolegliwe, by spełnić cele prewencji indywidualnej, ale także cele prewencji ogólnej w realiach szerzącej się akceptacji dla kierowania pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości.

Analizując opisane powyżej zachowanie oskarżonego, zwłaszcza stopień jego nietrzeźwości, długość drogi jaka pokonał, przez pryzmat art. 115§2 kpk uznać należy iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znaczny. Pomimo powszechności przestępstwa z art. 178a §1kk, publicznego napiętnowania w środkach masowego przekazu osób, które dopuściły się do jego popełnienia, oraz zwiększania zagrożenia kar dla tych osób, - oskarżony nie bacząc na możliwe jego skutki dopuścił się jego popełnienia. W chwili obecnej sama skrucha wyrażona uniemożliwia potraktowanie oskarżonego w sposób łagodniejszy w odniesieniu do innych oskarżonych którzy dopuścili się czynu i tożsamej kwalifikacji prawnej z podobnym stanem nietrzeźwości. Powyższe okoliczności w powiązaniu ze rozmiarem grożącej szkody, rodzajem naruszonych reguł ostrożności i stopniem ich naruszenia wskazują, iż nie jest możliwe zastosowanie regulacji z art. 66§1i 2 kk, które byłoby nieadekwatne zwłaszcza do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu jak i zachowania oskarżonego w czasie jego popełnienia.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i opłatę w kwocie 180 złotych. Podkreślić bowiem należy, że oskarżony posiada stałe źródło dochodu, a jego wynagrodzenie dość znacznie przewyższa minimalne wynagrodzenie za pracę, ponadto wymieniony nie posiada osób na swoim utrzymaniu. W tej sytuacji brak było zatem jakichkolwiek podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

SSR Joanna Urlińska